

Kimdi Anne

– MustafaSakarya · 04 Ekim 2010

"Vay be şu arabaya bak! Kerem, çeksene altına şundan bir tane."

Kerem, üniversite bahçesinden yola, arkadaşının gösterdiği arabaya baktı. Sessizce gülümsedi. "Alsana" diyordu arkadaşı. Oysa değil şimdi araba alacak parası şu an okuduğu bu okulun masraflarını bile zor karşılıyordu. Yoksa istemez miydi böyle bir arabaya binmeyi? Arabayı geç, istemez miydi herkes gibi doğru dürüst giyinebilmeyi. Arada yaptığı ek işler de olmasa, nasıl geçinirlerdi ki üç sene önce ölen babasının emekli maaşıyla.

Ahizeyi yerine koymasına rağmen Ayten Hanım'ın elleri halen zangır zangır titriyordu! On sekiz yıl boyunca içinde binbir endişeyle sakladığı sır şimdi ortaya mı çıkacaktı? Canı oğlu Kerem'i artık onun gerçek annesinin kendisi olmadığını mı öğrenecekti? Bunca sene canından bile sakındığı yavrusu, ortaya çıkıp da "ben onun gerçek annesiyim" diyen kadına mı gidecekti? Ve nasıl diyecekti "oğlum ben senin gerçek annen değilim" diye. Tam on sekiz yıl önceydi. Bundan üç sene önce vefat eden eşiyle çocukları olmadığı için gitmişlerdi, Kerem'i sahiplendikleri o çocuk yurduna. O günden bugüne kadar Kerem onun öz oğlundan farksızdı.. Ama şimdi gerçek annesi arayıp "çocuğumu geri almak istiyorum, gerekirse mahkemeye başvururum" diyordu.

Akşama doğru kapı çalındığında Ayten Hanım'ı kalbi deli gibi atmaya başladı. Oğlu Kerem okuldan gelmişti.

Kerem içeri girdiğinde annesinin yüzündeki üzüntülü hali hemen fark etti!

"Anne ne oldu! Hasta mısın yoksa?"

Ayten Hanım, oğlunun dudaklarından "Anne" kelimesini duyunca kendine hakim olamayarak bir anda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Annesinin bu garip davranışı Kerem'i şimdi daha da endişelendirmişti

"Anne neyin var lütfen söylesene kötü bir şey mi oldu?"

Ayten Hanım zorlukla kanepenin ucuna doğru oturdu. Elindeki mendille gözyaşlarını silip, çaresizlik içinde Kerem'e baktı.

"Oğlum.....canım oğlum bunu sana nasıl diyebilirim ki..."

"Anne yalvarırım beni çıldırtmak mı istiyorsun? Ne olduysa söyle bir an önce."

Ayten Hanım kendini toparlamaya çalıştı. Ve her şeyi göze alarak acı içinde olanları anlatmaya başladı.

"On sekiz sene önceydi. Babanla, benim çok istememize rağmen çocuğumuz olmuyordu. Ve sonra,
....."

Ayten Hanım konuşmasını bitirdiğinde Kerem olduğu yerde donup kalmıştı. Biraz sonra başını yerden kaldırıp annesinin gözlerine baktı. Hüsrana uğramış birisinin halleri vardı. Titreyen sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Anne sen ne yapmaya çalışıyorsun? Yalvarırım bunun kötü bir şaka olduğunu söyle. Yalvarırım bak.."

"Keşke öyle olsaydı oğlum. Ama sen benim öz oğlumsun bunu herkes biliyor. Söyle oğlum analık hakkım için söyle. Bugüne kadar bir şeyini geri koydum mu? Sana bir gün de olsa üvey ana gibi oldum mu?"

Kerem hiçbir şey demeden öylece Ayten Hanım'a bakıyordu. Sonra arkasını döndü. Aşağı iyice düşen omuzlarıyla ağır ağır odasına yöneldi.

Ayten Hanım buruk bir sesle ardından seslendi. "Oğlum gerçek anne bu akşam tekrar arayıp seninle de konuşacakmış."

Aradan geçen iki saatin sonunda telefon çalmaya başladı. Telefonun sesini duyduğu anda Kerem'in yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi!

Birkaç dakika sonra Kerem karşısında ağlayarak konuşan gerçek annesini dinliyordu. Annesi telefonda ona, kendisini mecburen yurda verdiğini, çünkü babasının daha kendisi doğmadan öldüğünü, kimsesi olmadığını ve kendisi gibi çile çekmemesi için bu yola başvurduğunu söylüyordu. Ama şimdi Avusturya da yaşadığını, durumunun çok iyi olduğunu ve yeni kocasının da geçimli biri olduğunu belirtiyordu. Ve sürekli ağlayarak kendisini deliler gibi özlediğini, her gece hasretiyle gözyaşı döktüğünü dile getiriyordu. En sonunda Kerem telefonu kapattı. Odasına çekildi. Aptallaşmış gibiydi. Yatağa uzanıp içine düştüğü bu ve hala inanmadığı kabusu düşündü. Hangisiydi şimdi gerçek annesi? Doğuran mı, yoksa bakan mıydı? Ne demek ti parasızlıktan seni yurda verdim. Parasız her anne evladını böyle terk mi etmeliydi. Kerem şimdi sinirinden içli içli ağlıyordu

O günden sonra Kerem ve gerçek annesi telefonda görüşmeye başladılar. Kerem gerçek annesine karşı biraz daha sıcak davranmaya başlamıştı. Ayrıca gerçek annesi bu hafta sonu onu görmek için Türkiye ye geleceğini ve onu ısrarla yurt dışına götürmek istediğini söylüyordu.

Bu arada, Ayten Hanım bütün bu gelişmeleri içi kan ağlayarak izliyordu. Ne oğluna "gerçek annelerle konuşma" diyebiliyordu, ne o kadına "oğlunu arama".... Artık iyiden iyiye Kerem'ini kaybetmenin derin kahrını yaşıyordu.

Cumartesi akşam yemeğinden sonra Kerem erkenden odasına çekildi. İç dünyasında birkaç gündür dinmek bilmeyen fırtınalar esiyordu. Yarın ilk kez annesiyle, gerçek annesiyle tanışacaktı. O anki karşılaşmayı düşündü. Annesinin, nasıl birisi olduğunu hayal etti. Evet o gerçek annesiydi. Aynı kandan, aynı candandı.. Ve durumunun çok iyi olduğunu, yarın gelmek isterse kendisini buradan götürceğini, Avusturya da en iyi şartlarda okutabileceğini söylemişti. Kerem gerçek annesini ve vaat ettiklerini canlandırdı kafasında. Yüzünde minik bir tebessüm oldu. İçinde bugüne kadar hissetmediği bir heyecanla uykuya daldı.

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Ayten Hanım, elem içinde Kerem'in odasına girdi. Sessizce onun yatağına doğru ilerledi. O sırada Kerem'in geçenlerde aldığı ve kurulmasının bazen bir seneyi geçtiğini söylediği dev puzzeli gördü. "Anacığım bunu beraber yapalım" demişti, ama bir türlü başlayamamışlardı. Ayak uçlarına basarak Kerem'in başucuna geldi. İçinde nereden peydahlandığını bilmediği bir hasretle onun saçlarını okşamaya başladı. Farkında olmadan kirpiklerinden süzülen yaşlar Kerem'in saçlarına damlıyordu. İsyan edercesine düşünmeye başladı. "Yarın...yoksa yarından sonra Kerem'ini bir daha hiç göremeyecek miydi? Ne suçu vardı Kerem'ini kendi doğuramadıysa..Onu doğurmamışsa da, bir ananın her türlü vazifesini yapmamış mıydı? Uykusuz geceleri, kendi kurağından esirgediği lokması gene onun için değil miydi? Fedakarlıktı annelik. Sevincinde, hastalığında gözyaşı dökmekti. Öyleyse annelik hakkı kimeydi şimdi....

Pazar günü sabah kahvaltı yaparlarken Kerem oldukça düşünceliydi. Ağlamaktan gözleri şişen Ayten Hanım'sa daha şimdiden matem havasına bürünmüştü.

Kahvaltıdan sonra Beraberce kapıya çıktılar.

Kerem, Ayten Hanım'a sanki veda edercesine bakıp, "kendine iyi bak olur mu? Şu an nereye gittiğimi biliyorsun" dedi. Sonra birkaç adım ilerlemişti ki, perişan haldeki Ayten Hanım'a doğru geri döndü.

"Canım anacığım benim, akşama kendini hazırla! Puzzle İla oynamaya başlayalım artık. Ne dersin?"